

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 5.rujna 2012

[\[Video\]](#)

Molitva u Knjizi Otkrivenja

Draga braćo i sestre, danas nakon praznične stanke, ponovno nastavljamo audijencije ovdje u Vatikanu, nastavljajući onu "školu molitve" koju zajedno s vama prolazim u ovim katehezama srijedom. Danas ću govoriti o molitvi u Knjizi Otkrivenja koja je, kao što vam je poznato, posljednja knjiga Novog zavjeta. To je teška knjiga, ali sadrži veliko bogatstvo. Ona nas dovodi u dodir sa živom i opipljivom molitvom kršćanske zajednice, sabrane "u dan Gospodnji" (Otk 1, 10): to je naime osnovna crta koja se provlači kroz čitav tekst.

Jedan čitač predstavlja sabranoj zajednici poruku koju je Gospodin povjerio evanđelistu Ivanu. Čitač i sabrana zajednica predstavljaju, tako reći, dvoje protagonista radnje knjige i njima je, od samog početka, upućen slavljenički pozdrav: "Blago onomu koji čita i onima što slušaju riječi ovog proroštva te čuvaju što je u njem napisano. Jer vrijeme je blizu!" (1, 3). Iz stalnog njihova uzajamnog dijaloga izbija jedna simfonija molitve, koja se razvija s velikom raznolikošću oblika sve do zaključka. Slušajući čitača koji predstavlja poruku, slušajući i promatrajući okupljenu zajednicu koja odgovara, njihova molitva smjera tome da postane naša.

Prvi dio Otkrivenja (1, 4-3, 22) predstavlja, u stavu zajednice sabrane na molitvu, tri susljedne faze. Prvu (1, 4-8) sačinjava dijalog koji se – i to je jedinstven slučaj u čitavom Novom zavjetu – odvija između tek sabrane zajednice i čitača, koji joj upućuje blagoslovni pozdrav: "Milost vam i mir" (1, 4). Čitač u nastavku ističe odakle potječe taj pozdrav, on dolazi od Presvetog Trojstva: od Oca, od Duha Svetoga, od Isusa Krista, koji su zajedno uključeni u provedbu stvaralačkog i

spasiteljskog nauma za ljudski rod. Okupljena zajednica sluša i, na spomen imena Isusa Krista, zadrhta od radosti i odgovara s oduševljenjem, uzdižući molitvu hvale: "Njemu koji nas ljubi, koji nas krvlju svojom otkupi od naših grijeha te nas učini kraljevstvom, svećenicima Bogu i Ocu svojemu: Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen!" (1, 5b-6). Okupljena zajednica, obavijena Kristovom ljubavlju, osjeća se oslobođenom od okova grijeha i proglašava se "kraljevstvom" Isusa Krista, koje potpuno pripada Njemu. Ona prepoznaje veliko poslanje koje joj je povjereno krštenjem da pronosi u svijetu Božju prisutnost. Zaključuje to zahvalno slavije upirući ponovno svoj pogled izravno u Isusa i, sa sve većim oduševljenjem, priznaje njegovu "slavu i vlast" usmjereni spasenju ljudskog roda. Završni "Amen" zaključuje himan hvale Kristu. Već ta prva četiri retka sadrže veliko obilje uputa za nas; kažu nam da je naša molitva prije svega slušanje Boga koji nam govori. Preplavljeni mnoštvom riječi, slabo smo naviknuti slušati i, prije svega, stvoriti u sebi unutarnju i izvanjsku raspoloživost za slušanje da bismo bili pozorni na ono što nam Bog želi reći. Ti nas reci, nadalje, uče kako naša molitva, koja često nije ništa drugo već molba i prošnja, mora naprotiv biti prije svega zahvala Bogu za njegovu ljubav, za dar Isusa Krista, koji nam je donio snagu, nadu i spasenje.

Nova intervencija čitača podsjeća okupljenu zajednicu, zahvaćenu Kristovom ljubavlju, na obavezu da uoči njegovu prisutnost u vlastitom životu: "Gle, dolazi s oblacima i gledat će ga svako oko, svi koji su ga proboli, i naricat će nad njim sva plemena zemaljska" (1, 7a). Nakon što je uzašao na nebo u jednom "oblaku", simbolu njegove transcendentnosti (usp. Otk 1, 9), Isus Krist će se vratiti isto kao što je i uzašao na Nebo (usp. Otk 1, 11b). Tada će ga svi narodi prepoznati i, kao što opominje sveti Ivan u četvrtom Evanđelju, "Gledat će onoga koga su proboli". Sjetit će se naime svojih grijeha, zbog kojih je raspet, i, poput onih koji su bili izravni svjedoci Kristova raspeća, "bit će si prsa" (usp. Lk 23, 48) moleći ga oprostjenje, da bi ga slijedili u svom životu i tako pripravili puno zajedništvo s njim, nakon njegova konačnog povratka. Okupljena zajednica razmišlja o toj poruci i kaže: "Da! Amen" (Otk 1, 7b). Svojim "da" izražava puno prihvaćanje onoga što joj je saopćeno i moli da to uzmogne doista postati stvarnost. To je molitva okupljene zajednice, koja razmišlja o Božjoj ljubavi koja se na najviši način očitovala na Križu i traži da živi dosljedno kao zajednica Kristovih učenika. A evo i Božjeg odgovora: "Ja sam Alfa i Omega, govori Gospodin Bog - Onaj koji jest i koji bijaše i koji dolazi, Svevladar" (1, 8). Bog, koji se objavljuje kao početak i svršetak povijesti, prihvaća i uzima k srcu molitvu okupljene zajednice. On je bio, jest i uvijek će biti prisutan i aktivan svojom ljubavlju u svemu onome kroz što čovječanstvo tijekom svoje povijesti prolazi, u sadašnjosti, u budućnosti, kao i u prošlosti, sve dok ono ne prispije svom konačnom cilju. To je Božje obećanje. Tu također nalazimo drugu važnu sastavnicu: stalna molitva budi u nama osjećaj Gospodinove prisutnosti u našem životu i povijesti i njegova nas prisutnost podupire, vodi i daje nam veliku nadu također usred tame određenih povijesnih zbivanja; nadalje, svaka molitva, pa i ona u najvećoj osamljenosti, nije nikada povlačenje u osamu, izoliranje od drugih i nije nikada besplodna, već je životna limfa koja hrani i potpomaže sve zauzetiji i dosljedniji kršćanski život.

Drugi dio molitve okupljene zajednice (1, 9-22) dalje produbljuje odnos s Isusom Kristom:

Gospodin postaje vidljiv, govori, djeluje, a zajednica, koja mu je sve bliža, sluša, odgovara i prihvaća. U poruci koju je predstavio čitač, sveti Ivan pripovijeda jedno osobno iskustvo susreta s Kristom: nalazi se na otoku Patmosu zbog "riječi Božje i svjedočanstva Isusova" i to "u dan Gospodnji" (1, 10a), u nedjelju, dan u kojem se slavi uskrsnuće. I sveti Ivan si "zanije u duhu" (1, 10a). Duh Sveti ga prožima i obnavlja, šireći njegovu sposobnost da prihvati Isusa, koji ga poziva da piše. Molitva okupljene zajednice koja sluša, postupno poprima kontemplativni stav kojem ritam daju glagoli "vidjeti", "promatrati": ona promatra, naime, ono što joj čitač predlaže gledati, to interiorizira i prisvaja kao nešto svoje.

Ivan "začu iza sebe jak glas, kao glas trublje" (1, 10b): taj glas mu nalaže da uputi poruku "sedmerim crkvama" (1, 11) koje se nalaze u Maloj Aziji i, preko njih, svim Crkvama, zajedno s njihovim pastirima. Izraz "glas... trublje", preuzet iz Knjige Izlaska (usp. 20, 18), doziva u svijest Božje objavljenje Mojsiju na gori Sinaj i označava Božji glas, koji progovara iz svojega Neba, iz svoje transcendentnosti. Ovdje je taj izraz pripisan Isusu Kristu Uskrsnom, koji iz Očeve slave progovara zajednici okupljenoj na molitvi. Osvrnuvši se "da vidi glas" (1, 12), Ivan opazi "sedam zlatnih svijećnjaka, a posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji" (1, 12-13), izraz posebno drag Ivanu, koji označava samog Isusa. Zlatni svijećnjaci, sa svojim upaljenim svijećama, označavaju Crkvu svih vremena u stavu molitve u bogoslužju: Isus Krist, "Sin Čovječji", nalazi se posred nje i, odjeven u haljine velikog svećenika iz Staroga zavjeta, vrši službu svećenika posrednika kod Oca. U Ivanovoj simboličnoj poruci slijedi zatim sjajno očitovanje Krista Uskrsloga, sa osobinama vlastitim Bogu, koji se opetovano javljaju u Starom zavjetu. Govori se o "vlasima... poput bijele vune, poput snijega" (1, 14), simbolu Božje vječnosti (usp. Dn 7, 9) i uskrsnuća. Drugi je simbol vatra, koji se, u Starom zavjetu, često odnosi na Boga i označava dvije osobine. Prva je snaga ljubomore njegove ljubavi, koja nadahnjuje njegov savez sa čovjekom (usp. Pnz 4, 24). Ista se ta žarka snaga ljubavi iščitava u pogledu Isusa Krista: "oči mu kao plamen ognjeni" (Otk 1, 14a). Druga je osobina nezadrživa sposobnost da pobjeđuje zlo poput "vatre što proždire" (Pnz 9, 3). Isto tako Isusove "noge", kojima kroči dok se bori protiv zla i uništava ga, imaju sjaj "mjedi uglađene" (Otk 1, 15). Nadalje, glas Isusa Krista nalik "šumu voda mnogih" (1, 15 c), stvara dojmljivu buku "slave Boga Izraelova" koji kroči prema Jeruzalemu, o čemu govori prorok Ezekiel (usp. 43, 2). Slijede još tri simbolična elementa koja pokazuju ono što Isus Uskrsli čini za svoju Crkvu: čvrsto je drži u svojoj desnoj ruci, govori joj prodornom snagom oštrog mača i pokazuje joj sjaj svoga božanstva: "lice mu kao kad sunce sjaji u svoj svojoj snazi" (Otk 1, 16). Ivan je toliko obuzet tim divnim iskustvom Uskrsloga da je klonuo i ruši se na tlo kao mrtav.

Nakon toga iskustva objave, Apostol dolazi pred Gospodina Isusa koji govori s njim, umiruje ga, polaže mu ruku na glavu, otkriva mu svoj identitet Raspetog i Uskrslog i povjerava mu zadaću da prenese njegovu poruku Crkvama (usp. Otk 1, 17-18). Taj je Bog nešto lijepo i pred njim je Ivan klonuo, pao kao mrtav. On je prijatelj života i polaže mu ruku na glavu. Tako će biti i s nama: mi smo Isusovi prijatelji. Usto objava Boga Uskrsloga, Krista Raspetoga, neće nikada biti strašna, već će biti susret s prijateljem. I okupljena zajednica proživljava s Ivanom taj posebni trenutak svjetla pred Gospodinom, združen, međutim, sa iskustvom svakodnevnog susreta sa Isusom,

zamjećujući bogatstvo susreta s Gospodinom, koji ispunjava sve prostore života.

U trećoj i posljednjoj fazi prvog dijela Otkrivenja (Otk 2-3), čitač prenosi okupljenoj zajednici sedmerostruku poruku u kojoj Isus govori u prvom licu. Isusov govor, upućen sedmerim Crkvama smještenim u Maloj Aziji oko Efeza, polazi od posebne situacije svake Crkve, da bi se zatim proširio na Crkve svih vremena. Isus odmah ulazi u srž situacije svake Crkve, iznoseći na vidjelo svjetla i sjene i upućuje im žurni poziv: "Obrati se" (2, 15.16; 3, 19c); "Čvrsto drži što imaš" (3, 11); "čini prva djela" (2, 5); "Revan budi i obrati se!" (3, 19b)... Te Isusove riječi, ako ih se sluša s vjerom, započinju odmah biti djelotvorne: Crkva u molitvi, prihvaćajući Gospodinovu riječ, biva preobražena. Sve Crkve moraju pomno slušati Gospodina, otvarajući se Duhu Svetom kao što Isus ustrajno traži ponavljajući sedam puta slijedeću zapovijed: "Tko ima uho, nek posluša što Duh govori crkvama!" (2,7.11.17.29; 3,6.13.22). Okupljena zajednica sluša poruku primajući poticaj za pokajanje, obraćenje, ustrajnost, rast u ljubavi, smjerokaz za životni put.

Dragi prijatelji, Otkrivenje nam predstavlja zajednicu okupljenu na molitvi, jer upravo u molitvi sve više i na sve izraženiji način zapažamo Isusovu prisutnost s nama. Koliko više i bolje molimo sa ustrajnošću, snagom, toliko smo više slični Njemu, i On uistinu ulazi u naš život i vodi ga, dajući nam radost i mir. I što mi više poznajemo, ljubimo i slijedimo Isusa, to više osjećamo potrebu da se zadržimo u molitvi s Njim, primajući vedrinu, nadu i snagu u našem životu. Hvala na pozornosti!

* * *

Pozdrav hrvatskim hodočasnicima:

Srdačno pozdravljam hodočasnike hrvatskoga jezika, posebno učenike nadbiskupske klasične gimnazije u Splitu. Potičem vas da žarko molite za dar nade i snage u svojem životu. Hvaljen Isus i Marija.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana